

## Jolive, syksy 2024

Ilmoittauduin tälle kurssille saadakseni uusia ideoita johtajuuteeni ja ehkä samalla innostaakseni itseäni tässä vielä muutaman vuoden jatkuvassa tehtävässäni. Kurssin teemat ja kutsutut asiantuntijat vaikuttivat kiinnostavilta ja hyvin ajankohtaisilta. Opettajakuntani on hyvin hyvään tottunut ja vaativa, olen oppinut käsittelemään heitä, mutta silti aika ajoin tunnen avuttomuutta. Pohdin hyvin usein johtajuuttani – toiminko oikein, kehitänkö tarpeeksi, mitä pitäisi tehdä toisin vai pitäisikö, mitä kaikkea voin odottaa työntekijöiltäni, voinko odottaa samaa intohimoista suhtautumista työhön, kuin mitä itselläni on ollut, olenko tarpeeksi lähestyttävä, kuulenkö heitä tarpeeksi, näenkö heidät kaikki.

Lähdin innolla mukaan, mutta todellisuus asetti heti rajat kurssiin sisältöihin keskittymiselle ja sen suorittamiselle. Siinä vaiheessa, kun livet alkoivat töissä oli ehditty olla jo kolme viikkoa ja työ vei mennessään. Luentojen kuunteleminen rauhassa oli miltei mahdotonta ja siitä seurasi se, että niihin virittäytyminen jäi puolittiehen. Livetilaisuuksien pitkät rauhalliset introt alkoivat ärsyttää – olisin halunnut kuunnella vain kutsuttuja vieraita, en muuta. Jatkuva kiire ja väsymys lisäsivät ärtymystä – ihmettelin, miten muut löytävät aikaa kolme tuntia keskellä työpäivää. Muutaman kerran kuuntelin session kotona ja silloin tilanne oli aivan toinen ja rupesin näkemään kurssin hyviä puolia. Ajattelin kuitenkin, että hukkaan meni tämä kurssi eikä se täyttänyt odotuksiani.

Nyt olen kuunnellut kaikki osiot ja tehnyt vaadittavat tehtävät rauhassa ja levänneenä. Ja olen saanut pitkän nenän pessimistisyydestäni ja negatiivisuudestani. Ensinnäkin nostan hattua Elisabetin jatkuvalla kannustavalle otteelle ja positiivisuudelle – aloin kadehtia sitä hyvässä mielessä. Miten voisin tavoittaa samanlaisen olotilan ja suhtautumisen? Ymmärsin yhtäkkiä kaikki osiot kuunneltuani, että olen saanut valtavasti uutta ajateltavaa, olen nähnyt, miten taitavasti ja mielenkiintoisesti osallistujia arvostaen kurssi on järjestetty. Kaikkien osioiden jälkeen on ajatuksiin jäänyt paljon uutta pohdittavaa ja ehkä samalla paljon pois heitettävää. Eri teemojen käsittely on

tuotu arkipäivään, mutta samalla niille on annettu teoreettista pohjaa. Jokainen esillä ollut teema on ollut hyvin tärkeä toisten kohtaamisessa niin työssä kuin työn ulkopuolella.

Sisun käsite on avautunut uudesta näkökulmasta, loistavaa, että intuitio ja luovuus saivat oman osuutensa – ne ovat johtajuudessa aivan liian aliarvostettuja. Suuren menetyksen elämässäni kokeneena traumainformoidusta otteesta keskustelu ohjasi ajatuksiani uuteen suuntaan. Hyvinvoinnista puhuminen on aina tarpeen ja etenkin toivon, että nuoremmat osanottajat ottavat opikseen kuulemansa – vanhempana kettuna olen jo oppinut monta asiaa, joskin kantapäähän kautta. Olin kuullut Halavaa vuosia aiemmin ja nyt hänellä oli mielestäni täysin toisenlainen ote – keskustelua oli miellyttävä seurata, se antoi toivoa ja myös oikeuden tai mahdollisuuden viedä myös valoa ja toivoa nuorille. Minna Huotilaistakin olen kuullut useasti, mutta tämä keskustelu oli ehdottomasti kiinnostavin ja sisälsi niin paljon hyvää asiaa, tuttua sisältöä, mutta ei koskaan turhaa. ”Positiiviset tunteet laajentavat ihmisen ajattelua ja toimintakykyä” – aion muistaa tämän ja pyrkiä toimimaan tähän suuntaan. Myös Minnan toteamus – harvoin tekeminen stressaa, vaan jokin muu vahvisti ajatuksiani siitä, että voit tehdä mielekkäitä asioita vaikka kuinka paljon väsymättä. Työssä tulisi olla intohimoa, se on ollut keskeinen ajatukseni opetustyössäni. Arvostus – sitä jokainen janoaa omalla tavallaan. Mietin lähes jatkuvasti, miten sitä osoittaa kollegoille. Pyrin siihen, että näen ja kuulen kaikkia, olen opetellut näkemään jokaisessa jotakin hyvää, mutta kaikesta tästä huolimatta, arvostuksen esittäminen on se, mitä opettelen koko ajan. Sain luennosta paljon hyviä vinkkejä arvostuksen esittämiseen arjessa.

Kaiken kaikkiaan kurssi vahvisti joitakin mieltäni pohdituttaneita ajatuksia ja myös pakotti ajattelemaan uudella tavalla. Sen seuraaminen kuitenkin vaatii rauhaa. Jos seuraat sitä väsyneenä ja kiireisenä, sen vaikutus saattoi olla päinvastainen. Onneksi en luovuttanut. Lempeys on voittamatonta – kiitos!